

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ὅσιος Βερτίνος ὁ Μέγας

† 5η Σεπτεμβρίου 709

Ὁ Ὅσιος Βερτίνος ὁ Μέγας (St. Bertin the Great), γεννήθηκε πλησίον τῆς Κωνσταντίας (σημ. ΝΔ Γερμανία), περίπου τὸ 615. **Εἰσηλθε** στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Λουξέιγ (Luxeuil) σὲ νεαρὴ ἡλικία, ὅπου, ὑπὸ τὴν αὐστηρὴ καθοδήγηση τοῦ Ἡγουμένου του, Ὁσίου Κολομβανοῦ († Μνήμη: 23η Νοεμβρίου, [βλ. ἐδῶ](#)), προετοιμάστηκε γιὰ μία μελλοντικὴ ἱεραποστολικὴ σταδιοδρομία.

Περὶ τὸ 638, ἀνεχώρησε, μαζί μὲ δύο συμμαονα-
στὲς του, τὸν Ἅγιο Μομμολῖνο, ἔπειτα Ἐπίσκοπο
Νογιόν (St. Mommoline de Noyon, † Μνήμη: 16η
Ὀκτωβρίου, [βλ. ἐδῶ](#)) καὶ τὸν Ἅγιο Ἐβερτράν-
δο (St. Ebertrand, † Μνήμη: 24 Ἰανουαρίου), γιὰ
τὸ βορειότερο τμῆμα τῆς Γαλλίας, προκειμένου
νὰ βοηθήσῃ τὸν φίλο καὶ
συγγενῇ του, Ἅγιο Ὁμέρ,
Ἐπίσκοπο Τερουάννης (St.
Audomar de Théroutanne † Μνήμη: 9η Σε-
πτεμβρίου, [βλ. ἐδῶ](#)), στὸν εὐαγγελισμό τῶν
Μορινῶν.

Ἡ περιοχή αὐτή, ἡ ὁποία σήμερα ἀνή-
κει στὸν Νομὸ τοῦ Πα-ντε-Καλαί (Pas-
de-Calais), ἦταν τότε ἓνα ἀπέραντο ἔλος,
διάσπαρτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ λόφους καὶ
κατάφυτο μὲ φύκια καὶ βοῦρλα. **Σὲ** ἓναν
ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόφους, ὁ Βερτίνος καὶ
οἱ συνασκητές του ἔκτισαν ἓνα μικρὸ Μο-

Όσιος Βερτίνος φθάνει μὲ μία βάρκα στο Σιτιέ καὶ ἰδρύει τὸ νέο Μοναστήρι. **Ε**ικονογράφησις ἀπὸ τὸ Χρονικὸ τῶν Ἑγουμένων τῆς Μονῆς Ἀγίου Βερτίνου (ΙΕ' αἰ.).

ση γῆς, ἡ ὁποία ὠνομαζόταν Σιτιέ (Sithieu) εἶχε δωρηθῇ στὸν Ὅμερ ἀπὸ ἓναν προσήλυτο εὐγενῆ ὀνόματι Ἀντροβάλντ. **Ό** **Ό**σιος Ὅμερ παρέδωσε ὅλη τὴν ἑκταση αὐτὴ στοὺς Ἱεραποστόλους, οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν ἓνα κατάλληλο μέρος σὲ αὐτὴν γιὰ τὸ νέο τους Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο ἀφιέρωσαν στὸν Ἅγιο Πρωτοκορυφαῖο Ἀπόστολο Πέτρο.

Πρόσθετα χωριὰ παραχωρήθηκαν ἀπὸ τὸν Κόμη Οὐαλδεβερτο (St. Waldebert, † Μνήμη: 2α Μαΐου), ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἐγίνε Μοναχὸς στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Βερτίνου καὶ τελικὰ Ἑγούμενος τῆς Μονῆς Λουξεῖγ.

Η Ἀδελφότης μεγάλωσε τόσο γρήγορα, ὥστε σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα καὶ αὐτὸ τὸ Μοναστήρι ἀποδείχθηκε πολὺ μικρὸ καὶ κτίσθηκε ἐκ νέου ἓνα ἄλλο, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται σήμερα ἡ πόλις Σαὶν Ὅμερ (Saint Omer).

Η φήμη τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἀγίου Βερτίνου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε καὶ πάλι σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα περισσότεροι ἀπὸ 150 Μοναχοὶ ἐμόναζαν ὑπὸ τὴν ἡγεσία του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ὅσιος Οὐῖννοκος (St. Winnoc, † Μνήμη: 6η Νοεμβρίου) καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοί του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Βρετάνη γιὰ νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἀδελφότητα τοῦ Βερτίνου καὶ νὰ βοηθήσουν στὸν προσηλυτισμὸ τῶν εἰδωλολατρῶν.

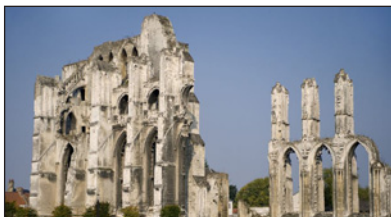
ναστήρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο περιώδευαν καθημερινῶς γιὰ νὰ κηρύττουν τὴν χριστιανικὴ πίστι στοὺς ἐντοπίους, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀκόμα εἰδωλολάτρες.

Σταδιακά, μερικοὶ προσήλυτοι εἰδωλολάτρες προσεχώρησαν στὴν μικρὴ ὁμάδα τῶν Ἱεραποστόλων.

Ηταν πλέον ἀνάγκη νὰ κτισθῇ ἓνα μεγαλύτερο Μοναστήρι. **Μ**ία ἑκτα-

Ερείπια τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίου Βερτίνου (1850).

Μονὴ τοῦ Ἀγίου Βερτίνου (Saint Bertin). **Σ**αὶν Ὅμερ.

“Οταν σχεδόν ολόκληρη ή περιοχή είχε εκχριστιανισθή και ή βαλτώδης γή είχε μετατραπή σέ εύφορη πεδιάδα, ό Βερτίνος, άφοϋ προεγνώρισε τήν επικείμενη κοίμησί του, ώρισε τόν Ριγο-βέρτο (St. Rigobert, † Μνήμη: 4η Ίανουαρίου) ώς διάδοχό του, ένώ ό ίδιος πέρασε τδ υπόλοιπο τής ζωής του προετοιμαζόμενος για τόν θάνατο.

* * *

‘Ο Βερτίνος άρχισε νά τιμάται ώς Άγιος άμέσως μετά τήν κοίμησί του. ‘Η μνήμη τοϋ τιμάται τήν 5η Σεπτεμβρίου.

‘Ο Όσιος Μομμολίνος, ίσως έπειδή ήταν ό γηραιότερος τών Ίεραποστόλων, έγινε Ήγούμενος τών δύο Μοναστηριών μέχρι τής έκλογής του ώς διαδόχου τοϋ Άγίου Έλιγίου (Saint Eloi, † Μνήμη: 1η Δεκεμβρίου, *βλ. έδω*), στήν Έπισκοπή τής Νογιόν, πε-ρίπου τδ 659. ‘Ο υίός τοϋ Ουαλδερβέρτου, ό Βερτίνος, ό όποιος είχε βαπτισθή και γαλουχηθή άπό τόν ιδρυτή Άγιο Βερτίνο, έγινε τότε ό τρίτος Ήγούμενος.

(*) Βλ. <https://en.wikipedia.org/wiki/Bertin> και άλλες πηγές. • Έπιμέλ. ήμετ.

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησι καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

